

TOMÁŠ VÍŠEK

T. V. patří k neoriginálnějším osobnostem mezi českým klavíristy. Vyniká jak smyslem pro humor, tak mimořádně rozvířeným repertoárem. Nahrál mnoho titulů, mj. ceněný soubor s klavírním dílem Ervina Schulhoffa pro Supraphon. Je jedním z nejsvědomitějších tlumočnicků hudby 20. století.

1. JOSEF SUK: SERENÁDA ES DUR PRO SMYČCE OP. 6

Český komorní orchestr řídí Josef Vlach (Supraphon)
Náhdera, při které se asi nejen mně vybaví vánoční pohoda a krásné poetický, žel už nevyšílaný „štedrovečerní“ televizní snímek Josefa Kořána. Kdyby to vyšlo na videu, hned bych si ho koupil, takhle aspoň že zůstala deska... Znovu a znovu se nechávám unášet spontánností citů mladého Suka, která nemá konkurenci, znovu jsem naměkko uprostřed třetí věty a znovu si po doznění říkám, raději Septem – tohle kdybych takhle dovedl...

2. SERGEJ PROKOFJEV: KONCERT Č. 2 G MOLL OP. 16

Vladimír Ashkenazy – klavír, Moskevská státní filharmonie, řídí Kirill Kondrašin (Hall of Fame)

Tak tohle je zase dráček z druhé strany. Největší klavírní orgie, které znám, nad to v tak strhujícím podání, natočeném bez jediného střihu – nahrávka totiž pochází z finále Čajkovského soutěže v Moskvě 1962... Touto nahrávkou jsem se inspiroval, když jsem studoval Saudkův koncert „Na paměť Gideona Kleina“ – hlavně pak kadenci ve 3. větě, náladově velmi podobné.

3. DMITRIJ ŠOSTAKOVIČ: KONCERT Č. 2 F DUR OP. 102

Michail Voskresenskij – klavír, SOČR řídí Václav Jiráček. 2. str.: V. Kalabis: Klavírní koncert. Zuzana Růžicková – klavír, ČF řídí Karel Šejna (Supraphon)

Nahrávka, ke které jsem se dostal vlastně omylem... V někdejší Sovětské kultuře na Poříčí měli Kalabisův koncert s Růžickovou jako klavíristkou, po kterém jsem skočil jako po raritě, a na druhé straně byl „nějaký Šostakovič“, kterého jsem si ještě splel s jinou jeho skladbou podobného charakteru. Napřed jsem se tedy musel smířit s tím, že je na desce „něco jiného“ – a pak jsem nové skladbě úplně propadl. Znovu a znovu jsem se nechával stihávat rytmem a drajvem upřímně odvázaného mládě, stejně jako upřímnou lyrikou věty druhé – a přestože jsem koncert slyšel ještě v mnoha podáních, žádné už mě nestrhlo. Jen tato deska se stále oběhává a umiňoval jsem si, že musím tenhle koncert za každou cenu také jednou hrát. Před čtyřmi lety se mi to konečně povedlo.

4. BOHUSLAV MARTINŮ: OTVÍRÁNÍ STUDÁNEK

Jiří Bar – zpěv, Miroslav Doležal – recitace, Komorní sbor Českého pěveckého sboru a Kühnův dětský sbor, Josef Peška a František Vohanka – housle, Antonín Hyksa – viola, Markéta Kühnová – klavír, řídí Jan Kühn (Supraphon)

Rovněž tuto skladbu, ač zde klavír vlastně jen skromně dobarvuje, jsem si vždy toužil zahrát, ale dosud se mi to nepoštěstilo. Při této skladbě na mě radši nemluvte – hlavně ne v závěru, kdy autor posluchače, už tak notně zbouřaného, dorazí závěrečným dlouhým „klíč z domova“... Nahrávka, na kterou jako by přeskočil duch tenkrát ještě žijícího Martinů (ač nepřítomného). Leccos zde není dokonalé, něco už by režiséři dneska vůbec nepustili – a přesto na této nahrávce, více než jiných, dýchám, dýchám Vysočinu...

5. FRANCIS POULENC: KONCERT PRO 2 KLAVÍRY A ORCHESTR

Juliane Lerche a Ingeborg Herkomer – klavír, Berliner Rundfunk-Sinfonie-Orchester, řídí Heinz Fricke. 1. str.: W. A. Mozart: koncert pro 2 klavíry a orch. Es-dur KV 365, sólisté dtto, Staatskapelle Weimar řídí Gerhard Pflüger (Eterna)

K této skladbě jsem zase přišel jaksi mimochodem – poprvé jsem na desce viděl, že existuje něco jako koncert pro 2 klavíry, a uprosil jsem mámu, aby mi „ty Mozartovy koncerty“ dala k narozeninám. Druhá strana byl samozřejmě šok – chvíli to znělo skoro jako Mozart, pak zas jako Mozart ve strašně pokřiveném zrcadle, další dva takty zas půvabná melodie a vzápětí hned šraml nebo jiná bizárie na entou... Napřed jsem si to pouštěl ze zvědavosti, co všechno v tomhle hurá kaleidoskopu je, a pak už jsem si to přímo vychutnával, hlavně tedy skladbu. Nikdy jsem ji neprohrál, ale pokud by stačilo fíct abrakadabra a mít orchestr, hned bych věděl, s kým to hrát...

6. FELIX MENDELSSOHN-BARTHOLDY: KONCERT Č. 1 G MOLL OP. 25, FRANCIS POULENC: KONCERT PRO KLAVÍR A ORCHESTR „PASTORÁLNÍ“

Emil Gilels – klavír, Státní symf. orch. SSSR, řídí Kirill Kondrašin (Melodija)
Tyhle koncerty jsem nadšeně poslouchal oba (stejně jako obdobnou nahrávku 2. Saint-Saëns se stejnými interprety), ale nejčastěji jsem přece jen roztáčel tuhle desku kvůli 3. větě z Mendelssohna. Z celého nejtípnější, nejživější, nejzdravější, a Gilelsova jízda je prostě super. Deska, která svádí skoro k tancování – nakonec, když jsem byl sám doma, párkrát jsem si na ni i tancoval...

7. KISIELEWSKI – TOMASZEWSKI (KLAVÍRNÍ DUO „MAREK A VACEK“) PLAY FAVORITE MELODIES.

Aranžmá slavných skladeb Moniuszka, Beethovena, Schumanna, Chopina, Rossiniho atd. (Pronit)
Ze své první cesty do ciziny (Varšava 1975) jsem si přivezl kufr desek a mezi nimi bonbónek, který vždycky potěší, případně umí nadopovat i před koncertem. Celá první strana a závěr druhé jsou zaručené elixýry dobré nálady – ať už to jsou skladby „jenom zjazzované“ nebo legrácky, kdy Chopinovu preludiu přizvukuje dalších pět jeho skladeb nebo se v jedné skladbě zmotá Beethoven, Chopin a francouzský šanson. A v paradii na „Oči černé“ – tam už je úplně všechno...

JAROSLAV ŠINDLER

Kytarista J. Š. proslul po boku Jiřího Stivína chybou spolehlivý doprovod otevřeného smýšlení, jako hardbopově energický sólista exceluje například v F.U.T. Františka Uhlíře. Již léta soustavně učí na Konzervatoři Jaroslava Ježka, kde jeho pedagogickým rukama prošly desítky studentů. Svých sedm nejoblíbenějších desek vybral z „novinek“, které se mu dostaly do ruky v tomto roce. Oblíbených desek ze „zlatého jazzového pokladu“, ke kterým se neustále vrací, je totiž rozhodně víc než sedm.

1. JIMMY BRUNO: BURNIN'

Jimmy Bruno – g, Craig Thomas – b, Steve Holloway – ds. Concord 1994.

2. THE JIMMY BRUNO TRIO: LIVE AT TRIO AT BIRDLAND II

Jimmy Bruno – g, Craig Thomas – b, Vince Ector – dr, Scott Hamilton – ts. Concord 1996.

Jimmy Bruno byl pro mě v loňském roce asi největší objev v kytarovém světě. Ide o hráče, který má za sebou spolupráci s Frankem Sinatra, Buddy Richem a podobnými hvězdami. Jeho pojetí jazzové kytary je pro mě velmi inspirativní. Myslím, že jde o hráče, kterého budu neustále sledovat.

3. BIRELI LAGRENE: BLUE EYES

Bireli Lagrene – g, voc, Maurice Vander – p, Chris Min Doky – b, Andre Ceccarelli – dr. Dreyfus 1997.

Deska věnovaná Franku Sinatraovi. Lagrene fantasticky hraje a zpívá(!) standardy, které měl Sinatra v repertoáru. Myslím, že mu tímto cédéčkem složil tu nejhezčí muzikantskou poklonu.

4. BRANFORD MARSALIS QUARTET: REQUiem

Branford Marsalis – sax, Jenny Kirkland – p, Jeff

„Tain“ Watts – dr, Eric Revis – b. Columbia 1999.

Poslední deska Branforda s Kennym Kirklandem. Krásná hudba. Úžasná tvořivost celého kvartetu. Jazz pro příští století.

5. PAUL MOTIAN ON BROADWAY vol. 2

Paul Motian – dr, Joe Lovano – ts, Bill Frisell – g, Charlie Haden – b. JMT 1989.

Kvartet velkých sólistů, kteří hrají všeobecně známé standardy, ovšem způsobem, který není běžně ke slyšení. Vytvářejí si zde neuvěřitelný prostor pro HUDBU. Krása!!!

6. JIM HALL, PAT METHENY

Jim Hall, Pat Metheny – g. Telarc 1998.

Duet velkých osobností. Co k tomu dodat?

7. RUSSELL MALONE: SWEET GEORGIA BROWN

Russell Malone – g, Ron Carter – b, Kenny Barron – p, Lewis Nash – dr, Steve Kroon – perc. Impulse! 1998.

První Malonova samostatná deska. Zaujímá vlastní skladby vycházející z mainstreamu, ale neuzavírají se ani soudobým vlivem. Skvělá sestava hudebníků – spojení jazzových generací.

SRDCOVÁ SEDMA